

הסודות האפלים של הכת התימהונית

הנפגעים ולזקים הקטסטרופליים שנעשים להם, הופך אותו לאירוע אחוז חשוב רק לעדכן: האירוע עדיין מתגלגל; הדימוס מתמשך ועובד בכל יום קורבנות נוספים.

עשרים שנה אותו אדם פועל באין מפרע בשוליו של הרחוב החרדי. חזר שוב: באין מפרע.

הדברים שנעשים במתחם המדובר חורגים מכל התיאורים המאפיינים כיתות. חלק מהם נפרס כגן מידה על החלק האחר, מטבע הדברים, לא נוכל להרחיב.

המקום הוא מבנה אחד, מרכזי, שמאכלס את אותו גורד עם כמה ממקורביו. כבר כמה שנים שהם אינם מתגוררים בבתיהם. לא הוא ולא הם. מדובר באבות לילדים, אנשים שהקימו משפחות, אבל נחטקו עצמם מהמחויבות לגדל אותן ומהמתבקש לגדל איתן.

סביב לאותו מבנה נוספו במהלך השנים עוד דירות. מתגוררים שם בחורים תמימים, חלק מהם חרדים מלידה, חלק חורים בתשובה. שכונתם הטהורה, רצונם הנקי לחפש קרבת אלוקים, גלגל אותם למאורה המצחינה הזאת.

אלו שנמלטו משם מספרים על התעללות מתמשכת, פיזיק שיתית של התא המשפחתי ועוד ועוד. למרות זאת, הם חוששים להגיש תלונה. הסיט שממתין להם בחדר החקירות, בעדויות על הזדקן בבית המשפט, במסע הכפשות והשמצות במרשתת, מותיע אותם במקום זאת הם ביקשו, ממש התחננו, שנהיה להם לפה, אחד

ספר לי, ביקשתי, על שגרת היום שלך. "על הכלום", אמר, "כבר סיפרתי. היש, זה אירוע בפני עצמו. אתה מוצא את עצמך על תקן עבד של הרב ומשפחתו. מבשל, מנקה, מסדר, מנהיג להם חולצות, מתקן להם דברים שנשברו, הולך בשבילים למכולת, ולוקח את הילדים שלו למוסדות הלימוד. בקיצור, עושה לו כל מה שצריך. ממש עבד"

לידיעת הקוראים

העדויות המובאות בתחקיר זה הוצגו בפני הוסיק הגאון הגדול רבי יהודה סילמן שליט"א. לאחר עיון בדברים הורה לפרסמן, במסרה לחזירי גדולים על קטנים.

לפני קצת יותר משנה פרסמתי בעמודי החדשות תחקיר מקיף על הכתות הפורחות בחצר האחורית של המגוה. התחקיר, שני פרקים מקיפים, הוליד בעקבותיו כתבות פול-אפ. בעיתונות החרדית ומחוצה לה. בשעתו, הייתי משוכנע שראיתי הכל, סיקרתי הכל ולתחום אין עוד מה להציע שדורש פרק נוסף. העדויות שבאו בעקבות הפרסום חזרו על עצמן: מניפולציות שליטה, ניתוק מהמשפחה, עשיק כלכלי, נידוי, חרמות ומעשים נוספים שהשתיקה יפה להם מעל גבי העיתון. חמוה, אבל עוד מאותו דבר. מתברר שטעיתי: כשנחשפתי לסיפורה המדעזע של הכת המדוברת, הבנתי שנעננו רק בקצה הזרוע של המוגלה. בבסיסאות האפלות הללו, אין כלי מדידה לרע יותר או רע פחות. אף על פי כן, נשאו בפרשה הנוכחית שונה. השילוב בין האכזריות שנתלווה לנעשים לכל אורך הדרך, והאסימות המוחלטת לשותעת

מהם הוא בן משפחה של אותו גורו שנפגע גם הוא ונפלט לרחוב. קבוצת הליבה מאכלסת בין עשרים וחמישה לשלושים אברכים שנמלל בפת. מלבדם, קבוצה גדולה נוספת, המונה עוד עשרות משפחות, נוהגת להגיע לשבתות. יש בהם, כך מספרים יצאי הכת, אנשים נשואים שכבר יותר מעשור לא עשו קידוש בביתם. בתוך כל אלו, מספר לא מבוטל מנותקים ממשפחותיהם. בלי סיבה, בלי נימוק, ביום אחד פשוט נעלמו כלא היו.

אחד ההורים מספר כי הוא ורעייתו ניסו כמה פעמים להגיע פיזית למתחם, אך סולקו ממנו בלי שהתאפשר להם לפגוש את בנם. בצד להם ניסו להיפגש לשיחה אישית עם ראש הכת עצמו. ניסיונם העיקש נחל תבוסה משפילה. עד לרגע זה, אין להם שום מושג מה קרה לילד שנעלם סתם כך.

"חשע שנים", מספרת אמא נוספת, "הבן שלי לא הגיע הביתה. אני לא יודעת מה עובר עליו, מי חזק לו, מלבד הידיעה שהוא חבר באותה קהילה".

2

התחקיר שלפניכם, כמו גם התחקיר הקודם, נעשה בשיתוף 'המרכז הישראלי לנפגעי כתות'. מי שממנל"ת אותו היא הגב' דהל ליכטנשטיין, אישה חדירת שלא מחפשת רייטינג ותקשורת ומקדישה את חייה לשליחות הקודש הזאת.

גם היא, בחזמה להתרשמותי האישית, מבינה שמדובר באחד המקרים הקשים ביותר שפגש המרכז. והיא פגש, אחרי פגש. בהתחלה אלו היו בעיקר בצי משפחה מותשים וגואשים ביקשו עזרה לחשוף את ההזדמנות, מתוך מטרה לחלץ את יקיריהם ולהביא לרץ את הפגוע בהם.

בזוהרים האחרונים זורמות למרכז חלוצים גם עדויות מכלי ראשון: חברי סניפים ששולחו מהמחנה מפורזים בנו לשחק את הציבור ולחשוף קבל עם מה עבר עליהם ומה עובר על חבריהם שעדיין שם. התארים מתחילים באופן כמעט זהה לתארים חמים של שודרי כתות: משהו מספר לשיחון על גורו כריזמטי שמפליא בדרשותיו, לרב מדובר בבערים בגילי ההשגה או בבעלי תשובה שמחפשים ריגשים, במובן החיובי, בעבודת השם.

השלב שבו הם נמצאים ממין חיפוש עיקש אחר גיזון דחגני. הבערים כי הם נערים, ובעלי תשובה כי הם בשלב המואר בדרךם חזרה: מחפשים בסקרנות כל צעצוע חדש בעולם המרתק שנחשף בפניהם.

הם מגיעים לשיעור, שומעים את "הרב", ומתלהבים מפצצת הכריזמה שנחשפה בפניהם. האמת שזאת איננה כריזמה ואין מאחוריה דבר, אבל הדמיון והפחדות שפועל בשילוב רב סוך שמועת, מייצר הילה מזויפת גם שמדובר בסוליות נעל מרחקת מכל תוכן, כמו במקרה דנן.

עד כדי כך מרחקת, שזמן קצר אחרי שהגעת למתחם, נקלשת בקהילה וקבלת (בעד תשלום הולם) מיטה רעועה, מתברר לך שבצדכן אין כאן כמעט כלום. אתמול ישבת בישיבה נחשבת, שקדת על תלמודך, ועכשיו אתה מתרצץ מפה לשם במטרא' קטן ללא שום פעילות תורנית. בלי סודי לימוד וגם בלי שיעורי תורה מפיו של הרב עצמו.

"הוא יכול להסתגר בחדר שלו ימים שלמים", מעיד אחד מהנפגעים הקשים. "צריך להבין", הוא מוסיף, "הכל יושב רק עליו. אין שם עוד ר"מ או דמות חינוכית שמשלימה אותו כשהוא איננו. זה או הוא או כלום, ובדרך כלל זה כלום".

ספר לי, ביקשת, על שגרת היום שלך. "על הכלום", אמר, "כבר סיפרתי. היום זה אירוע בפני עצמו. אתה מוצא את עצמך על תקן עבר הרב ומשפחתו. מבשל, מנקה, מסדר, מנחץ להם חולצות, מתקן להם דברים שנשברו, הולך בשבילים למכולת, ולוקח את הילדים שלו למוסדות הלימוד. בקיצור, עושה לו כל מה שצריך. ממש עבד".

איש שיתן, חשוב לציין, הוא גם איש משפחה. שש שנים לא שהה בביתו: התגורר במתחם הכת והגיע מפעם לפעם לביקור חפז. תיאורו מקומם, עוכר שלווה. נעשקה ממנו הזכות הגדולה ביותר של אבא לגדל את ילדיו, לחנך אותם ולהכווין במסילה העולה בית השם. במקום להיות עם ילדיו, הסיע את ילדי האיש המעוות ובי"ל לכל מקום שחפץ בדרכו. "הוא אומר לנו כל הזמן שזה לא

אלו שנמלטו משם מספרים על התעללות מתמשכת, פירוק שיטתי של התא המשפחתי ועוד ועוד. למרות זאת, הם חוששים להגיש תלונה. הסיטו שממתין להם בחדר החקירות, בעדויות על הדוכן בבית המשפט, במסע הכפשות והשמצות במרשתת, מרתיע אותם. במקום זאת הם ביקשו, ממש התחננו, שנהיה להם לפה

שירות עבור אלא 'שירות לקדוש ברוך הוא'. מה הסיפור עם ההסתגרות שלו? בירתו. הרי אתם כבר כאן, לשם כך התכנסתם. כלומר הסברתי עצמי, הוא הפעיל מניפולציות כדי שתהיו רק אצלו, אז למה הוא נעלם לכם ימים שלמים? "אתה רוצה את ההסבר שלו או את האמת?" שאל במבט עצוב. את שניהם, ביקשתי.

"הוא טוען", השיב, "שה' חלק מההסתגרותו, שהוא לא יוצא לקהל כי השם לא רוצה שיצא. אנשים מגיעים שבת אחרי שבת והם לא רואים אותו".

את הסיבה האמיתית (לכאורה) נחסך מהקוראים. אין יכולת לפרט אותה כאן. היא איננה ומזעזעת, ונדרשת בחיפוש התערבות גורמי אכיפת החוק.

העדויות על אותו האיש מזכירות להפליא סיפור ידוע שהתפרץ לפני יותר מעשור על הכת הירושלמית. הדמיון, כך לפחות בעיני, נוגע בעיקר לאחלת ידה של המשטרה.

אלו שיצאו משם ומשם נמנעו וגמגמנו באופן מובן להתלונן. עליהם אין לא יכולה להיות שום טענה. אף על פי כן, משטרת ישראל הייתה צריכה להיכנס לאירוע ממין. אם אין תלונה זאת איננה סיבה, לפחות במקרים כאלו, למשוך ידיו ממעורבות. החשדות על מה שנעשה שם כבדים מהגורמה; אם יש בכלל גורמה בעולם והמעות הזה.

תיעוד וידאו נשלח אלי. נראה בו ראש הכת על בימה, מלפניו קהל משולב שאנן בעיניים מזועזעות. ברקע, כלי נגינה קצביים ועשרות ילדים מאחוריו סוגדים ומרעים.

הדגה הגענו לדפוס השליטה הקבוע. הרב במרכז ההווה, כל השיעורים והשיחות נסבים סביב חשיבות הקרבה ל"צדיק", כלומר אליו. "אני לא זוכר בעשור שהייתי שם", אומר אחד מהעדים, "התייחסות לנשאים חשובים וערכיים באמת. לא עבדתי השם, לא חשיבות הקמת בית יהודי, משפחה כשרה, שום דבר. רק התייחסות לצורך הקדוש לציות לו באופן אבסולוטי".

3

שוני נוסף על פני האחרים קשור גם להתרחקותו מחיי משפחה. הגיל מדיח (במיוחד או בעקבותיו) את נאמניו שלא להינשא: אלו שנישאו, כאמור לעיל, מנותקים במרבית הזמן מהמשפחה שהקימו.

ח, אברך עדין נפש, מספר על ההתעללות הפסיכולוגית שחווה "הרב", אמר, "נהג לקרוב ולהזיק תלמידים לסירוגין ולצור מתחים ותחרות ביניהם. התלמידים נדרשים להתחרות על תשומת הלב שלו, הדרך הכי קלה היא להיכנס ביניהם".

שליח 'משפחה' שחוד למתחם מספר על פולחן אישיות קיצוני

שמשתקף בכל רחבי המתחם. בכל פינה תלויים פוסטרים שלו, ולוחות שנה שמחולקים לשהיום במקום הם בעצם אלבום תמונות המתעדות רגעים בחייו.

כשח' שומע על כך הוא לא מופתע. "נשלחנו למכור קנבסים ותמונות מזכוכית עם דמות הרב", סיפר, "הכסף הלך אליו, לא ראינו מזה שקל".

זה גם היה רגע הפיכתו, מעיד ח', השלב הגואל שבו התחיל את יציאתו מעבודת אמיתית לחירות.

ההתפכחות שהייתה, כך הייתה: כמו כל נשות הכת, גם רעייתו הדרה ממה שמתחולל בה. הוא חזר בתשובה, היא חדרה מבית. באחת הניחות שעשה, הביא איתו לח שנה נדש כולו בתמונות הרב. כשראתה את הפולחן המשתקף ממנו הדעקו. "ככה", אמרה לבעלה, "לא נראים גדולי ישראל שאני מכירה. אף אחד מהם לא פוקד על תלמידיו עבודת אלילים כזאת".

הדברים הלחלו לאב המשפחה. נות ביתו העניקה לו מכות הגנות להיעין והוא החליט להישמע להן. בתוך מספר שבועות נטש את 'הקהילה הסגורה חזור הביתה'. למשפחתו וילדיו האוהבים.

4

הגורו המדובר, החל את דרכו בעיר פריפריאלית, ולבסוף העתיק את מרכז פעילותו מרחק חצי שעת נסיעה מבית רעייתו וילדיו.

מבעד להדף המזויף מסתתר ריקבון אנשי. אותו "רב" יורד לאמיני, משתמש בהם ואז זורק, עולב ומשפיל אותם. כזאת היא למשל העדות הבאה. אדם מקסים, אינטליגנט, ורבלי, שעבר גירונם אמיתי:

מפאת כבוד האכסניה והקוראים בלתי ניתן לפרט. רק נציין שבדקנו היטב את הדברים והזדעזענו מחומרתם המפלצתית. הגיל, חשוב לומר, גולל את עדותו לבקשתנו בפני אחד מגדולי חושבי הפוסקים בדורנו. לאחר מכן, כשהצגנו את העדויות בפני הפוסק הגאון הנזקל רבי יהודה סלמן שליט"א, נאמר לנו כי מצווה עלינו לפרסם את הדברים כדי להזהיר גדולים על קטנים.

במהלך שנות שהייתו במתחם, הפך האיש לעבד נרצע, פשוטו כמשמעו, שגאלץ להתנקש ממשפחתו ולשרת את אדוניו, יום וליל. כשמשדו השתבש במילוי מאווייו, במקרה הזה בגשש כלכלי, החלה מסכת רצופה של סבל אישי. ראש הכת היה משפיל בברים, מחקה אותו לעיני כל, חסידיו ניתקו מגע וגידו אותו.

הדברים הגיעו לשיאם במהלך אחת השבתות. הוא נותר לבד, איש לא החליף איתו מילה וגם לא היה לו היכן לשבת ולסעד את טענות השבת.

אחרי שסחטו את שאריות כבודו, ברצע אחו, כשלא הסתוד משדו שהיה אמור להיטב כלכלית עם אותו מרדע, הפך לאסקופה נדסדת.

שיהיה ברוח הפרשה הזאת לא נחשפת כאן כדי לספר עוד סיפור פיקנטרי לציבור הקוראים. הסיפור חייב להיספר כי צריך להבין שיש כאן תופעה הלכת ומתפשטת בתוך המגזר שלנו ואסור להתעלם ממנה.

היא מפילה חללים בבית ומחוצץ ועושה חילול השם גדול. אם אנחנו במגזר לא ננקיע מתוכנו את אותם פסאודו-רביים, אות הקולן יהיה נחלת כולנו. אנשים שמחפשים להתקרב יחשבו פעמים אם בעיניהם, בשגנה, כך יתפסו דמיון רבנית חלילה וחס.

לצערו, אין להם הכלים להבדיל בין טהור לשטמ ובין תבלת לבין. לכן, אם חלילה לא נעשה את הבירור הכל כך בחד לנו, המאור שבתורתנו הקדושה לא יפגוש חינוקות שנשבו ומחפשים את נתיב החזרה הביתה.

זאת ועוד: במקרה זה ובמקרים רבים אחרים, החללים אינם באים רק ממגזר בעלי התשובה, אלא גם מתוך הבית פנימה; מהמיניסטרס החרדי.

בשל כך, רבה שבעתים והדחפויות לבער את הנגע מקרבנו ולהרחיק את הציבור ממשתטות ישראל נמרס.

הנושא אינו מוכר למשטרה. ככל ותקבלו חומרים עם המידע הנדרש, הנושא ייבחן ויטופל בהתאם.

אנחנו נציין כי ניהלנו שיחות ממשכות עם גורמים בכירים במשטרת ישראל, הבחנו ליישנות את הממצאים העדויות, ובעת נמתין לדאות אם גורמי האכיפה ינקטו צעדים אקטיביים.